

DANI ATKINS
ROMAN
VERSPLINTERD

VOOR DE LEZERS VAN JOJO MOYES' VOOR JOU

Eerste druk maart 2015

Oorspronkelijke titel *Fractured*

Oorspronkelijke uitgever Head of Zeus Ltd, Londen

First published as e-book in the UK in 2013

Copyright © 2013 by Dani Atkins

The moral right of Dani Atkins to be identified as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Els Franci-Ekeler

Omslagontwerp b'IJ Barbara

Omslagillustratie: beelden © Shutterstock, beeldbewerking © b'IJ Barbara

Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn

ISBN 978 90 325 1461 7

ISBN e-book 978 90 325 1462 4

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Mijn eerste leven eindigde op een regenachtige decemberavond, om zeven minuten over halfelf, in een uitgestorven straat bij de oude kerk.

Mijn tweede leven begon circa tien uur later, toen ik onder verblindende ziekenhuislampen wakker werd met een fikse hoofdwond en een leven waar ik me niets van herinnerde. Ik was omringd door vrienden en familie, wat een opluchting had moeten zijn. Maar dat was het niet, omdat een van hen al vrij lang dood was.

Ik wilde alles opschrijven, om te zien of ik er wijs uit kon worden als het zwart op wit stond. Of misschien wilde ik alleen aan iedereen, en mezelf, bewijzen dat ik niet bezig was krankzinnig te worden. Lange tijd heb ik gedacht dat dit verhaal zou moeten beginnen met wat er was gebeurd bij de kerk, waar mijn leven letterlijk uit elkaar was gevallen, maar nu besef ik dat ik veel verder terug moet gaan om het allemaal te kunnen begrijpen. Het was immers al vijf jaar eerder begonnen, op de avond van het afscheidsdiner.

SEPTEMBER 2008

Lang nadat het gegil was weggestorven en alleen het zachte gesnik van mijn vrienden die op de ambulance zaten te wachten nog te horen was, drong het tot me door dat ik het muntje nog steeds in mijn vuist geklemd hield. Mijn vingers weigerden zich te openen rond de kleine, koperen talisman, alsof ik met pure wilskracht in staat zou zijn de tijd terug te draaien en de tragedie die rondom me plaatsvond, ongedaan te maken.

Was het echt maar een halfuur geleden dat Jimmy de glanzende munt had opgeraapt van het geasfalteerde parkeerterrein van het restaurant?

‘Die brengt geluk,’ had hij lachend gezegd. Hij had de munt opgegooid en behendig met één hand opgevangen.

Ik had hem glimlachend aangekeken en daardoor de flits van ergernis in zijn blauwe ogen gezien toen Matt plagend zei: ‘Als je krap bij kas zit, ouwe jongen, moet je dat gewoon zeggen. Je hoeft echt niet over het parkeerterrein te kruipen om munten te zoeken.’

Matt had grinnikend zijn arm om mijn schouders geslagen en me naar zich toe getrokken. Ik had gedacht dat de stugge uitdrukking op Jimmy’s gezicht alleen de natuurlijke reactie

was op Matts misplaatste opmerking, die de verschillen in hun afkomst weer eens benadrukte, en misschien was het dat ook gedeeltelijk, maar er zat meer achter, al zou het nog heel lang duren voordat ik dat begreep.

We stonden met ons drieën in het bleke licht van een zwoele septemberavond te wachten op de rest van de groep. Jimmy was als eerste gearriveerd en Matt en ik vlak na hem. Matt had met opzet een rondje gereden, zogenaamd om het beste plekje te kiezen voor zijn nieuwe aanwinst. Hij verkeerde nog in die eigenaardige wittebroodswekensfeer waaraan jongens ten prooi vallen als ze verliefd zijn op hun auto. Ik hoopte dat hij zo verstandig zou zijn er in het bijzijn van de anderen niet al te veel mee te pronken.

De nieuwe sportwagen was mooi en duur. Tot zover mijn kennis van auto's. Hij had hem van zijn ouders cadeau gekregen toen de examencijfers bekend waren gemaakt. Dat alleen zegt genoeg over Matts familie om te kunnen begrijpen waarom opmerkingen over geld bij de anderen soms verkeerd vielen. Matt liep er over het algemeen niet mee te koop, maar soms ontglipte hem een ondoordachte opmerking die dan een gevoelige snaar raakte. Ik hoopte vurig dat hij niets zou zeggen waardoor deze avond bedorven zou worden, omdat dit voorlopig de laatste keer zou zijn dat we allemaal bij elkaar waren.

'Heb je vandaag gewerkt, Jimmy?' vroeg ik om het gesprek op neutraal terrein te krijgen, ook al vroeg ik daarmee naar de bekende weg. Jimmy keek naar me met de glimlach die hij als jochie van vier al had gehad.

'Ja, dit is mijn laatste week bij mijn oom. Volgende week kan ik mijn kruiwagen en hark gelukkig inleveren en het tuincentrum vaarwel zeggen.'

‘Toch heeft dat werk zijn voordelen gehad. Je bent bruin geworden en in de buitenlucht werken is altijd beter dan vakken vullen.’

En dat was ook echt zo. Jimmy’s van nature bleke huid was goudbruin gekleurd en na twee maanden lichamelijke arbeid waren zijn armen een stuk gespierder geworden. Matt en ik waren ook bruin, maar dat kwam omdat we samen met zijn ouders op vakantie waren geweest in hun buitenhuis in Frankrijk. Nóg een eindexamencadeautje, ditmaal voor ons beiden.

Mijn vader had daar trouwens nogal wat moeite mee gehad, hoewel hij Matt graag mocht. Daar ging het niet om. We gingen nu al twee jaar met elkaar en Matt was inmiddels bij ons kind aan huis, maar toch had het heel wat voeten in de aarde gehad voordat mijn vader me toestemming had gegeven veertien dagen met Matts familie op vakantie te gaan. Gedeeltelijk vanwege het geld, omdat Matts ouders er uiteraard niets van hadden willen horen dat ik een financiële bijdrage aan de reis zou leveren, maar het was vermoedelijk nog meer een kwestie van vader-dochter-vriendje. Ik neem aan dat alle vaders zo zijn, maar bij ons telt het extra omdat ik geen moeder heb die als buffer had kunnen dienen. Uiteindelijk zijn Matt en ik erin geslaagd hem over te halen door te zeggen dat ik daar een eigen slaapkamer zou krijgen en dat Matts ouders goede chaperonnes waren. Wat natuurlijk allemaal leugentjes waren.

Nu ik hieraan terugdacht, vroeg ik me voor de zoveelste keer af hoe het voor mijn vader zou zijn als ik aan het eind van de maand het huis uit ging. Ik merkte dat ik een diepe rimpel tussen mijn wenkbrauwen had getrokken en zette deze gedachte resoluut van me af. Ik had hier de hele zomer al over

ingezeten en wilde de laatste avond met mijn vrienden niet bederven door te piekeren over dingen waar ik niets aan kon veranderen.

Gelukkig kwamen er twee auto's het parkeerterrein op rijden, aanzienlijk oudere wagentjes dan die van Matt, al waren de eigenaars er niet minder verknocht aan. De kleine blauwe auto parkeerde het dichtst bij ons en meteen ging het achterportier open en rende Sarah naar ons toe, zwikkend op waanzinnig hoge hakken. Ze viel me letterlijk om de hals.

'Daar ben ik!' riep ze vrolijk. Ik ving haar op en kreeg het eventjes te kwaad bij de gedachte dat ik haar voortaan alleen nog maar tijdens de vakanties zou zien en niet elke dag zoals we gewend waren. De enige van ons groepje die ik nog langer kende dan Sarah, was Jimmy. Hij zou altijd mijn beste vriend blijven, maar hij was een jongen, en er waren nu eenmaal dingen die je echt alleen met een vriendin kon bespreken.

'Sorry dat we zo laat zijn,' zei Sarah verontschuldigend.

Ik glimlachte meewarig. We waren eraan gewend dat Sarah laat was. Voor zo'n mooi meisje had ze altijd idioot veel tijd nodig om zich op te tutten als ze een avondje uitging. Pas als ze wel zes verschillende kapsels had uitgeprobeerd en zich tien keer had omgekleed, was ze bij de spiegel vandaan te krijgen, en dan nog leek ze nooit tevreden over het uiteindelijke resultaat, wat echt belachelijk was, want met haar hartvormige gezicht, glanzende bruine krullen en tengere postuur zag ze er altijd snoezig uit.

'Wachten jullie al lang?' vroeg ze, terwijl ze me een arm gaf en me bij Matt vandaan trok om samen naar de ingang van het restaurant te lopen. Dat deed ze waarschijnlijk om ervoor te zorgen dat ze daar heelhuids zou arriveren op die belachelijke stilettohakken, al is het ook mogelijk dat ze de hijgreactie van

Trevor en Phil niet wilde zien toen Cathy uit de andere auto stapte.

‘Laten we zeggen dat Matt genoeg tijd had om Jimmy op zijn tenen te trappen,’ zei ik zachtjes, opdat de anderen het niet zouden horen. Sarah grijnsde samenzweerderig.

‘Niet lang dus.’

We waren inmiddels bij de overdekte ingang aan de achterzijde van het restaurant aangekomen en keken om naar de jongens die allemaal (inclusief Matt) deden alsof ze geen erg hadden in het opvallend uitnodigende decolleté van Cathy. Met haar laag uitgesneden topje, superstrakke spijkerbroek en hooggehakte sandalen – waarop ze tot grote ergernis van Sarah moeiteloos liep – zag Cathy eruit alsof ze op weg was naar een modefotograaf. Met haar lange, blonde haar zag ze er zo volmaakt uit dat ik me voelde alsof ik me in het donker had aangekleed en mijn kleren in een winkel voor tweedehands spullen had gekocht.

Cathy was de laatste aanwinst van onze groep. Ze was hier pas komen wonen toen we in de vijfde klas van de middelbare school zaten. Tot dan waren we een hechte groep geweest: Sarah, de vier jongens en ik. Dat de verhouding jongens-meisjes niet klopte, was iets waar we nooit een punt van hadden gemaakt. Cathy’s geleidelijke opname in onze groep was door alle mannelijke leden enthousiast toegejuicht, om redenen die geen uitleg behoefden. Als je haar uiterlijk even wegdacht, was het best leuk om Cathy erbij te hebben. Ze was vanuit een veel grotere stad naar Great Bishopsford verhuisd en was daarom veel mondainer en wereldwijzer dan wij. Ze nam geen blad voor de mond, had een scherp gevoel voor humor en ondanks het feit dat ze er een handje van had om te flirten met iedere man die op haar pad kwam, mocht ik haar wel.

Sarah was minder met haar ingenomen en ik had haar al meer dan eens horen mompelen, als Cathy haar irriteerde of haar op de tenen trapte: 'Laatste erin, eerste eruit.'

Toen Jimmy over het parkeerterrein naar ons toe kwam geslenterd, liep Sarah bij me vandaan om het menu in het vitrinekastje naast de deur te bekijken. De anderen waren nog even achtergebleven om Matts auto te bewonderen, of Cathy's decolleté, dacht ik wrang toen ik zag dat Cathy zich bukte om de wioldoppen te bewonderen. Alsof zij iets om wioldoppen gaf.

'Jij ziet er veel leuker uit,' fluisterde Jimmy in mijn oor. Zoals altijd wist hij precies wat er in mijn hoofd omging.

'Ben ik zo'n open boek?' vroeg ik.

Hij grinnikte op de manier die ik zo goed kende, waarbij hij in zijn ooghoeken kleine rimpeltjes kreeg en zijn hele gezicht oplichtte.

'Een heel goed boek,' zei hij.

'Maar een beduimelde oude paperback en geen glossy tijdschrift.'

Hij volgde bij deze analogie mijn blik naar Cathy, die nu naast Matt stond en aandachtig luisterde naar wat hij vol vuur over de auto stond te vertellen.

'Je hoeft je nergens zorgen over te maken,' verzekerde Jimmy mij, terwijl hij zijn hand op mijn schouder legde. 'Matt zou niet goed wijs zijn als hij belangstelling voor haar zou tonen terwijl hij jou heeft.'

'Hmm,' was het enige wat ik daarop wist te antwoorden. Tot mijn verbazing deden zijn lieve woorden me blozen. Ik wendde me snel af, opdat hij het niet zou zien.

Nu zag ik mezelf weerspiegeld in de ruit van het restaurant en vond ik dat mijn oudste vriend niet helemaal oprecht was.

Of dat hij zijn ogen moest laten nakijken. Wat ik in de ruit zag, zou bij mannen nooit de reactie opwekken die Cathy teweegbracht: lang, donker haar, modieus steil, grote ogen die niets waard waren zonder contactlenzen, een mond die iets te breed was. Een aardig gezicht, maar niet opvallend. Niet een gezicht waar de mensen op straat ooit met open mond naar zouden staren. Dat had me vroeger nooit gestoord, maar sinds ik verkering had met Matt, die, laten we wel wezen, een bijzonder knappe jongen is, was ik me bewust geworden van de tekortkomingen die Moeder Natuur mij had toebedeeld.

‘En vergeet niet dat je voor mij altijd het meisje zult blijven met de sproeten, de zeiloren en de spleet tussen haar voortanden.’

‘Ja, toen ik tien was,’ zei ik verontwaardigd. ‘Daarvoor zijn er beugels. Is het echt noodzakelijk dat jij ieder detail van mijn weinig glorieuze kinderjaren onthoudt?’

‘Ik kan het niet helpen,’ was Jimmy’s eigenaardige antwoord, waar ik graag op in zou zijn gegaan als de anderen er niet net bij waren gekomen.

‘Kom op,’ zei Matt, opeens gejaagd. Hij pakte mijn hand. ‘Als we niet gauw naar binnen gaan, geven ze onze tafel nog aan iemand anders.’

We liepen en masse door de brede dubbele deur naar binnen, armen losjes om elkaars schouders geslagen, ons er niet van bewust dat ons leven gedurende het komende halfuur voorgoed zou veranderen.

Een kelner ging ons voor naar een tafel voorin, bij het raam, waar we uitzicht hadden op High Street en de kerk op de heuvel. Toen we tussen de andere tafels door liepen, zag ik dat Cathy aan de aanwezige mannen bewonderende blikken ontlokte. Ik wist dat ook Matt niet onopgemerkt bleef en probeer-

de het ongeruste stemmetje dat nu al maanden in mijn oor fluisterde, het zwijgen op te leggen.

Zo'n aantrekkelijke jongeman als Matt trok nu eenmaal de aandacht van andere vrouwen. Dat was niet te vermijden. Maar alhoewel ik het heerlijk vond dat hij naast mij liep en mijn hand vasthield tijdens onze slalom tussen de dicht op elkaar geplaatste tafels, zat me iets dwars wat ik vroeg of laat onder ogen zou moeten zien: zou hij bestand zijn tegen de onontkoombare verleidingen als we van elkaar gescheiden waren door onze studie? Zouden wij een van de stellen zijn die dit zouden overleven of waren we gedoemd het slachtoffer te worden van de vloek van een latrelatie?

Ik was blij dat de licht geaccentueerde stem van de Italiaanse kelner me van deze gedachtegang verlostte toen we bij de gereserveerde tafel aankwamen. Ze hadden in het drukbezette restaurant voor onze groep twee tafels tegen elkaar aan geschoven, waardoor een van ons zich door een smalle ruimte langs een betonnen pilaar moest wringen om bij de stoel aan het raam te komen.

Ik had gehoopt dat Sarah als eerste bij de tafel zou zijn, omdat zij een stuk kleiner was dan ik, maar slaagde erin de pilaar te passeren zonder dat ik op een gênante manier klem kwam te zitten. Matt kwam naast me zitten. Jimmy koos de stoel tegenover me, aan het raam, met Sarah rechts van hem. Cathy ging aan de andere kant naast Matt zitten. Ik hield mijn blik afgewend van het onbeschaamde gedrang van Phil en Trevor om de plaats naast Cathy te bemachtigen. Volgens mij zat je trouwens tegenover haar veel beter, omdat je daar vrij uitzicht had op haar laag uitgesneden topje. Onder dekking van het tafellaken trok ik stiekem aan de zoom van mijn T-shirt om de halslijn een paar centimeter lager te krijgen. Meteen begon ik

als een idioot te blozen omdat ik aan Jimmy's trillende lippen kon zien dat hij het had gemerkt.

'Wat is er zo leuk, Jimmy?' vroeg Matt en toevallig viel er precies op dat moment een stilte rond de tafel zodat iedereen zijn antwoord zou horen. Ik wist dat mijn ogen hem gejaagd seinden dat hij het niet moest verklappen, maar had me geen zorgen hoeven te maken. Jimmy pakte kalmpjes de menukaart en haalde nonchalant zijn schouders op.

'Niks. Ik moest denken aan iets wat mijn oom daarstraks zei.'

Toen iedereen Jimmy's voorbeeld volgde en het menu begon te bestuderen, mimeerde ik naar hem: 'Dank je.' De glimlach waarmee hij daarop reageerde was zo gevuld met genegenheid en vriendschap dat ik er om onduidelijke redenen kriebels van in mijn maag kreeg. Verward verbrak ik het oogcontact, waarna ik deed alsof ik in hoge mate geïnteresseerd was in de voordelen van lasagne ten opzichte van cannelloni.

Matt legde zijn arm rond mijn taille en trok me tegen zich aan toen we de kaart bekeken. Toen ik een paar minuten later weer opkeek, had Jimmy een gesprek aangeknoopt met Sarah, en alhoewel hij mijn blik opving en flauwtjes glimlachte, bleven de kriebels ditmaal uit.

De nostalgische sfeer was onmiskenbaar en de wetenschap dat we binnenkort allemaal onze eigen weg zouden gaan, hing net zo nadrukkelijk om ons heen als de geur van tomaten en knoflook. Ik had nog een paar weken voordat ik naar Brighton zou afreizen, maar Trevor en Phil vertrokken meteen na het weekend al en Sarah een paar dagen daarna. Ik kon me absoluut niet voorstellen hoe het zou zijn als we dan nog maar met ons vieren over zouden zijn – Cathy, Jimmy, Matt en ik – en de resterende weken op elkaar aangewezen waren.

Dat ik er plotseling zo tegen opzag om te vertrekken, overviel me een beetje. Niet dat ik niet wilde gaan studeren. Integendeel. Ik had hard gewerkt om het aantal punten te behalen dat nodig was om toegelaten te worden op de hogeschool voor journalistiek. Alleen drong het nu pas echt tot me door dat hiermee een heel belangrijk deel van mijn leven werd afgesloten.

Opeens had ik helemaal geen plezier meer in dat nieuwe begin, omdat ik er alleen nog maar aan kon denken dat ik het zonder Matt en mijn beste vriend en vriendin zou moeten stellen. Het was belachelijk, maar ik kreeg opeens tranen in mijn ogen en draaide snel mijn gezicht naar het raam. Ik keek liever naar de verblindende stralen van de laagstaande zon dan de reactie van de anderen te moeten zien als die merkten dat ik het zo te kwaad had.

‘Gaat het?’ Jimmy leunde naar voren zodat alleen ik zijn vraag kon horen.

Aangezien Matt bezig was wijn te bestellen, kon ik veilig antwoord geven.

‘Jawel. Ik ben gewoon een beetje van slag. Al die veranderingen, en dat ik van iedereen afscheid moet nemen, je weet wel...’ Ik zweeg bedremmeld en verwachtte dat hij zou proberen me met een grapje op te beuren, dus was ik nogal verrast toen hij zijn hand over de tafel naar me uitstak en mijn vingers, die rusteloos met het bestek speelden, vastpakte.

Het voelde anders dan anders; niet zoals alle andere keren sinds onze prille kinderjaren dat hij mijn hand had vastgepakt. Kwam dat alleen maar doordat zijn huid ruw was geworden van het werk op de tuinderij? Of kwam het omdat mijn hand opeens zo klein leek, gevat in de zijne?

Ik voelde, meer dan dat ik het zag, dat Matt zich bewust

werd van wat Jimmy deed, maar in plaats van haastig zijn hand terug te trekken, kneep Jimmy nog even in de mijne en liet hem toen rustig los. Matts instinctieve reactie was nog dichter naar me toe te schuiven om zowel mijn aandacht als zijn territorium op te eisen, en het duurde een paar seconden voordat het tot me doordrong dat Jimmy, voordat hij zijn hand had teruggetrokken, het geluksmuntje dat hij op het parkeerterrein had gevonden, in mijn handpalm had gedrukt.

Ik hield het in mijn vuist geklemd, veel meer betekenis aan het koperen schijfje hechtend dan het verdiende. Het was typerend voor Jimmy om iedere kans op geluk met me te willen delen. We hadden al die jaren immers alles gedeeld. Hij was meer een broer dan een vriend. Nu ik erover nadacht, was ik meer aan hem en zijn hele familie gehecht dan aan de mijne.

Onze moeders waren beste vriendinnen geweest, lang voordat Jimmy en ik waren geboren, en toen mijn moeder vrij onverwachts was overleden, hadden Jimmy's ouders zich over mijn vader en mij ontfermd. Ik was toen nog maar een kleuter. Ze hadden ons in hun hart gesloten en in hun leven opgenomen. Ik realiseerde me opeens dat mijn vader niet de enige was die ik straks zou achterlaten; het zou net zo moeilijk zijn om afscheid te nemen van Jimmy's ouders en zijn jongere broer.

Toen de twee flessen wijn die Matt had besteld, op tafel kwamen en er voor iedereen was ingeschonken, hieven we onze glazen.

‘Op het studentenleven...’

‘En dat we maar niet zullen sjezen...’

‘Op het nieuwe hoofdstuk in ons leven...’

‘...en op oude vrienden...’

Dat laatste werd door ons allemaal herhaald toen we klon-

ken met onze glazen, die fonkelden in de laatste stralen van de zon.

Terwijl de anderen vrolijk zaten te kletsen, keek ik de tafel rond om te proberen dit moment in mijn geheugen te prenten. Ik wist dat we op de universiteit allemaal nieuwe vrienden zouden krijgen, maar op dit moment kon ik me niet voorstellen dat de nieuwe banden die we zouden smeden, net zo sterk konden worden als de banden die tussen ons zevenen bestonden.

Ik bekeek hen een voor een en ieder van hen maakte herinneringen en emoties in me los, zo veel herinneringen en emoties dat ik ze niet van elkaar kon scheiden, maar het waren stuk voor stuk bouwstenen in de muur van onze vriendschap en ik moest gewoon geloven dat die altijd zo sterk zou blijven, ongeacht waar we terecht zouden komen.

Toen ik naar Sarah keek, onderdrukte ik onwillekeurig een glimlach. Ik was nu al jaloers op de nieuwe vrienden die ze op de kunstacademie zou krijgen. Ze was zo'n leuke meid, zo trouw, geestig en hartelijk dat ik haar vriendschap koesterde als een kostbaar kleinood. Wie ze ook zouden zijn, die nieuwe vrienden, ze wisten niet hoezeer ze gebuft hadden.

En Jimmy. Ik had de hele zomer zo lopen stressen over hoe het zou zijn om van Matt gescheiden te zijn, dat ik de wetenschap dat ik ook van Jimmy afscheid zou moeten nemen, in een donker hoekje had weggestopt. Ik weet dat het vreemd klinkt, maar het idee dat ik mijn oudste vriend niet meer dagelijks zou zien was zo deprimerend, zo moeilijk te accepteren, dat ik er niet over wilde nadenken.

Een beetje geschrokken realiseerde ik me dat ik er nog helemaal niet klaar voor was hen allemaal los te laten.

Terwijl we wachtten tot onze maaltijd zou worden opge-

diend, staarde ik uit het raam naar de straat en de kerk. De zon was aan het zakken en de lucht was gevuld met een gouden waas, waardoor de saaie hoofdstraat was veranderd in een sprookjesachtig abstract schilderij. Er waren verrassend weinig mensen op straat, maar je kon aan de rijen geparkeerde auto's aan weerskanten van de straat zien dat de pubs en restaurants vanavond goede zaken deden. Ergens in de verte was het loeien van een sirene te horen.

‘Rachel?’

Ik schrok op en besepte dat Jimmy iets tegen me had gezegd.

‘Sorry, ik zat met mijn gedachten ergens anders.’

Zijn blik flitste naar Matt, die half gedraaid met Cathy zat te praten. Jimmy leek het niet prettig te vinden dat hij moest herhalen wat hij had gezegd.

‘Ik vroeg of je morgen, als je het niet al te druk hebt, even bij me langs kon komen.’

Zo’n aarzelend verzoek was niets voor hem en door de klank van zijn stem en de formele manier waarop hij het verzoek had ingekleed, bracht het me een beetje van mijn à propos. Jimmy en ik waren altijd gewend geweest onaangekondigd bij elkaar binnen te vallen.

‘Ja, natuurlijk. Ik was toch al van plan binnenkort afscheid te komen nemen van je ouders.’

‘Nou, mijn ouders zijn er morgen niet.’ Weer die eigenaardige, onzekere klank in zijn stem. ‘Er is morgen niemand thuis. Ik... eh... wil je eventjes onder vier ogen spreken. Goed?’

Kwam het door de rode gloed van de ondergaande zon of begon hij te blozen?

Hij leek mijn antwoord te willen horen voordat Matt zich weer omdraaide, dus stelde ik hem snel gerust. ‘Ja, prima. Om een uur of twee, is dat goed?’

Hij knikte en zuchtte alsof hij een taak had volbracht waar hij erg tegen op had gezien, wat mij natuurlijk nog veel nieuwsgieriger maakte. Toch zou ik tot morgen moeten wachten om te horen wat hij me wilde vertellen.

Kelners kwamen aanlopen met volle borden die ze voor ons neerzetten. Matt haalde zijn arm weg van mijn taille en drukte onverwacht een kus op mijn lippen.

‘Hé, zeg, we zitten aan tafel!’ kreunde Sarah, alsof ze ervan walgde.

Ik glimlachte naar Matt en bleef roerloos zitten toen hij mijn haar achter mijn oor streek. Het was een onbeduidend gebaar, maar later zou ik me afvragen wat er met ons allen zou zijn gebeurd als hij niet zo dicht naar me toe had geleund dat hij de auto kon zien.

‘Moet je dat zien...!’ riep hij.

Ik draaide me snel om en keek met open mond naar de kleine, rode auto die met alle vier de wielen los van het wegdek over het hoogste punt van de heuvel vloog. Seconden later kwam er een tweede auto in zicht, die bijna net zo hard en niet minder roekeloos reed. Het zwaailicht en de schrille tonen van de sirene verscheurden de vreedzame stilte van de zomeravond. Ik zag een kleine bestelwagen uit een zijstraat komen en hard remmen om te voorkomen dat hij een deel van zijn motorkap zou kwijtraken. De rode auto stoof rakelings voor hem langs, maar schampte een aantal van de geparkeerde voertuigen, waardoor de achtervolgende politiewagen een ogenblik in een wolk van rode vonken verdween.

De rest van onze groep merkte pas dat er iets mis was toen ze de piepende remmen van de bestelauto hoorden, maar Matt had het naderende gevaar allang onderkend. De rode auto bevond zich nog betrekkelijk hoog op de heuvel, maar gezien

zijn snelheid slonk de afstand zienderogen en toen de politie-wagen de afstand tussen beide voertuigen leek te gaan overbruggen, schoot de rode auto schuin over de weg en begon hij te zigzaggen. Het was duidelijk dat de bestuurder de grootste moeite had te voorkomen dat hij alle geparkeerde auto's zou raken. Matt vloog overeind.

'Hij heeft de macht over het stuur verloren. Ga weg bij het raam! *Snel!*'

Nu pas drong tot iedereen door hoe kwetsbaar we hier zaten, pal achter het grote raam aan de voorzijde van het restaurant, slechts door een smalle, lage stoep gescheiden van de straat, op de hoek van een scherpe bocht aan de voet van de heuvel.

Ik voelde dat Matt mijn schouder vastgreep toen hij overeind sprong en luidkeels de rest van de restaurantbezoekers waarschuwde. Meteen brak paniek uit. De mensen aan de tafeltjes naast ons begonnen te gillen. Ik zag dat een kelner twee van de borden die voor ons bestemd waren geweest, liet vallen en zich haastig uit de voeten maakte.

Jee, dat zal een rommel geven, dacht ik heel idioot.

Het was niet zo dat ik niet doorhad wat er gebeurde of dat ik de waarschuwing van mijn vriendje niet ten volle had begrepen. Het was alleen zo dat alles opeens op een eigenaardige manier in slow motion gebeurde. Het leek niet noodzakelijk te zijn zo'n haast te maken; we hadden tijd genoeg om bij de tafel vandaan te komen. En het was zéker niet nodig om twee borden met eten zomaar te laten vallen.

Om me heen kwam alles en iedereen in beweging. Ik zag Jimmy en Sarah overeind springen en zich naar de plek haasten waar Phil en Trevor al stonden. Ze begonnen tegen ons te schreeuwen dat we moesten voortmaken. Matts vingers boor-

den zich in de holte boven mijn sleutelbeen toen hij me min of meer van mijn stoel sleurde. Ik zag dat hij met zijn andere hand Cathy, die naast hem had gezeten, voor zich uit duwde.

Het chaotische gedrang tussen de achteruitgeschoven stoelen en omgevallen glazen wijn kan slechts een paar seconden hebben geduurd, maar gedurende die paar seconden deed ik iets heel doms: ik draaide me om omdat ik wilde zien hoe ver het gevaar nog van me verwijderd was en zag dat de auto nog steeds op volle snelheid, met gierende motor, zigzaggend over de witte streep in het midden van de straat, op de bocht in de weg en dus op het restaurant afkwam.

En op dat noodlottige ogenblik, toen ik me omdraaide om te zien hoe ver de auto nog bij ons vandaan was, verloor Matt zijn greep op mijn schouder. Toen ik me angstig weer omdraaide, zag ik dat hij en Cathy al een paar meter bij me vandaan waren. Ik probeerde hen te volgen, maar Matts stoel was omgevallen en zat klem tussen de tafelpoot en de pilaar. Ik zat in de val.

Angstig rukte ik aan het houten obstakel, maar daardoor kwam het alleen maar nog strakker vast te zitten.

‘Rachel!’ gilde Sarah uit alle macht. ‘Kom hier!’

Hijgend van angst beseftte ik dat mijn vrienden vanaf de plek waar ze stonden precies konden zien hoe de auto in volle vaart afkwam op de plek waar ik vastzat. Ik rukte uit alle macht aan de stoel, terwijl angst en adrenaline door mijn lichaam raasden, tot de geluiden van het restaurant vervaagden en ik alleen nog maar het ruisen van het bloed in mijn oren hoorde.

Wanhopig keek ik naar Matt. Ik zag dat hij aanstalten maakte om naar me toe te komen, maar dat Cathy, hoe onvoorstelbaar het ook klinkt, zijn arm greep om hem tegen te houden.

‘Nee, Matt, nee! Het is te laat. Het zal je dood worden.’

Dát hoorde ik wel, en vreemd genoeg had een deel van mijn hersenen, het deel dat niet bezig was te proberen te voorkomen dat de rest van mij om het leven zou komen, tijd om te absorberen wat ik Cathy had zien doen. Als ze dacht dat ik dát door de vingers zou zien, kende ze me nog niet.

Maar toen snerpde er een ander geluid door de straat. De bestuurder van de aanstormende auto trapte eindelijk op zijn rem. Terwijl ik vruchteloos tegen de omgevallen stoel duwde, keek ik nog één keer om. De auto begon iets vaart te verliezen, maar het was te laat.

De auto achter het raam werd steeds groter. Hij was al zo dichtbij dat ik het angstige gezicht van de jonge bestuurder kon zien. Met wijd opengesperde ogen ging hij zijn onvermijdelijke lot tegemoet.

Ik zag hem niet aankomen. Hij moet zich onvoorstelbaar snel bewogen hebben om me te bereiken. Het ene ogenblik zat ik gevangen in de kleine ruimte tussen de omgevallen stoel en het raam, het volgende ogenblik werden er over de tafel heen twee sterke handen uitgestoken die zich als bankschroeven om mijn armen klemden.

Waar hij de kracht vandaan haalde, weet ik niet, maar Jimmy tilde me letterlijk uit mijn gevangenis en sleurde me over de tafel. Ik zag de uitdrukking op zijn gezicht toen hij me over de gedekte tafel trok zonder zich ervan bewust te zijn dat ik een spoor van vernietiging trok en er flessen en glazen op de grond kapotvielen. Zijn ogen weerspiegelden een onbeschrijflijke angst en de pezen van zijn hals waren tot kabels gezwollen van de inspanning die het hem kostte om mij naar zich toe te trekken.

Ik klampte me aan hem vast, probeerde te helpen, trapte tegen het tafelblad om sneller vooruit te komen. Achter me

hoorde ik een angstaanjagende dreun toen de auto de stoep-rand raakte.

Jimmy slingerde me weg. Dat is de enige manier om te beschrijven wat hij deed. Het ene ogenblik lag ik nog op de tafel en het volgende ogenblik werd ik als een lappenpop door de lucht geslingerd en kwam ik naast de kop van de tafel op de vloer neer. Maar Jimmy's vertoon van onvoorstelbare kracht en dapperheid had de laatste kostbare fractie van de laatste seconde gekost die de auto nodig had om zich in het restaurant te boren.

Jimmy kon niet meer aan het gevaar ontsnappen toen het raam uit elkaar spatte.

Lees verder in *Versplinterd*.